

Goscinny Sempé

Nicolas nyaral

MÓRA

Goscinny & Sempé

Nicolas nyaral

Nicolas nyaral
A mű eredeti címe: *Les vacances du Petit Nicolas*
© 2012 IMAV éditions / Goscinny – Sempé
A mű első kiadása 1962-ben jelent meg

A kis Nicolas alakja, illetve A kis Nicolas világának szereplői, történetei, jellegzetes elemei René Goscinny és Jean-Jacques Sempé szellemi tulajdonát képezik. A kis Nicolas világhoz kapcsolódó védjegyek felhasználási joga az IMAV éditions-t illeti meg. A Le Petit Nicolas® lajstromozott, oltalom alatt álló szó- és ábrás védjegy. Minden jog fenntartva, a védjegy és bármely ábrázolás, logó másolása, utánzása szigorúan tilos.

Le Petit Nicolas®
www.petitnicolas.com

Fordította: BOGNÁR RÓBERT

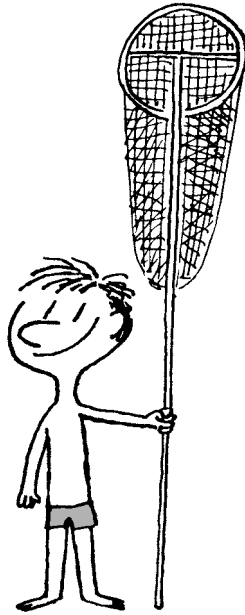
Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánossághoz közvetítését – szigorúan tilos.

A kiadó könyveit kedvezménnyel megrendelheti webáruházunkban:
www.mora.hu

Hungarian translation © Bognár Róbert, 2023
Hungarian edition © Móra Könyvkiadó, 2023

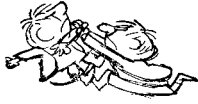
Goscinny & Sempé

Nicolas nyaral

Móra Könyvkiadó

Gilberte Goscinnynak

Véget ért a szorgos tanulással eltöltött tanév. Az évvárón Nicolas jutalmat kapott a beszédképességéért (igaz, nem a minőséget díjazták, hanem a mennyiséget), és búcsút vett tanuló társaitól, név szerint Alceste-től, Rufustól, Eudes-től, Geoffroy-tól, Maixent-től, Joachim-tól, Clotaire-től és Agnantól. Könyvek, füzetek félretéve, most már lehet a nyaralással foglalkozni.

És Nicolas-éknál nem gond, hogy hová mennek nyaralni, hiszen ügyis...

A papa dönt

MINDEN ÉVBEN, VAGYIS HÁT tavaly és tavalyelőtt, mert a többi olyan régen volt, hogy már nem emlékszem, a papa meg a mama sokat vitatkoztak, hogy hová menjünk nyaralni, és aztán a mama sírva fakad, és azt mondja, hogy megy a mamájához, és akkor én is sírok, mert nagyon szeretem a nagyit, de nála nincs tengerpart, és a végén oda megyünk, ahová a mama akarja, és az nem a nagyinál van.

Tegnap vacsora után a papa mérgesen nézett bennünket, és azt mondta:

– Na, ide figyeljete! Idén nem akarok vitát, én döntök. Délre megyünk, a Riviérára. Tudok egy kiadó villát Lucpart-Village-ban. Három szoba, víz, villany. Hallani se akarok hotelről és ócska szállodai kosztról.

– Nahát, drágám, ez igazán remek ötlet – mondta a mama.

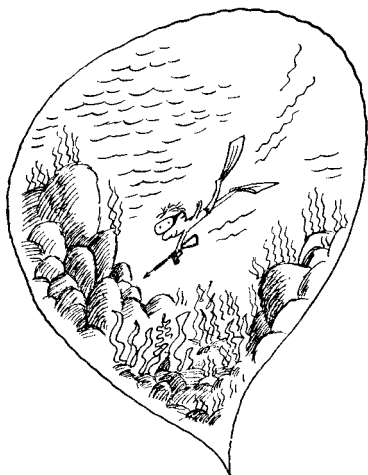
– Hurrá! – mondtam, és futottam az asztal körül, mert ha örül az ember, akkor nagyon nehéz ülve maradni.

A papa kimeresztette a szemét, mint mindig, ha csodálkozik, és azt mondta:

– Nocsak.

Miközben a mama leszedte az asztalt, a papa megkereste a bűvar-szemüvegét az előszobaszekrényben.

– Meglátod, Nicolas, micsoda fantasztikus halászatokat csapunk mi ketten – mondta a papa.

Én egy kicsit megijedtem, mert még nem úszom valami jól; ha jól a vízre fektetnek, akkor tudok háton lebegni; de a papa azt mondta, hogy nyugi, majd ő megtanít úszni, területközi gyorsúszóbajnok volt fiatalabb korában, és még most is csúcsokat tudna dönteni, ha volna ideje edzeni.

– A papa megtanít szigonyos puskával halászni – mondtam a mamának, amikor bejött a konyhából.

– Az remek lesz, drágám – felelte a mama –, habár úgy tudom, hogy a Földközi-tengerben már alig akad hal. Sok a horgász.

– Nem igaz – mondta a papa, de a mama megkérte, hogy ne hazudtolja meg a gyerek előtt, és nem véletlenül mondta, amit mondott, hanem mert olvasta az újságban, és aztán folytatta a kötést, amit már jó sok napja elkezdett.

– De hát ha nincs hal, akkor mindenki rajtunk fog röhögni, ahogy bújárokodunk – mondtam a papának.

A papa nem szólt semmit, csak ment, és visszatette a bújárszemüveget a szekrénybe. Nekem egy kicsit elment a jókedvem, mert tényleg az van, hogy valahányszor horgászni megyünk a papával, soha semmit nem fogunk. A papa visszajött, és olvasni kezdte az újságot.

– Na jó, de akkor hol lehet szigonyos puskával halászni? – kérdeztem.

– Kérdezd meg anyádat – felelte a papa –, ő a szakértő.

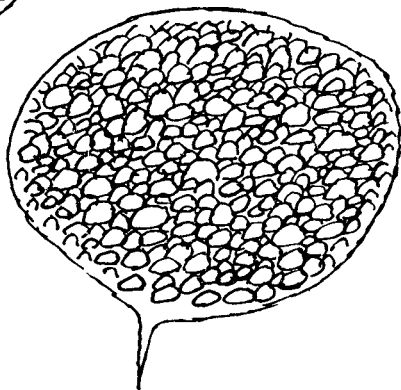
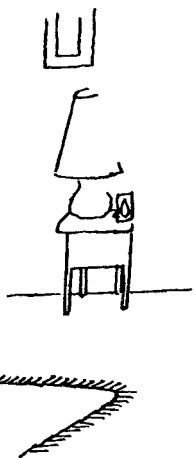
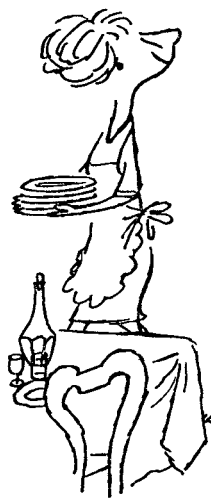
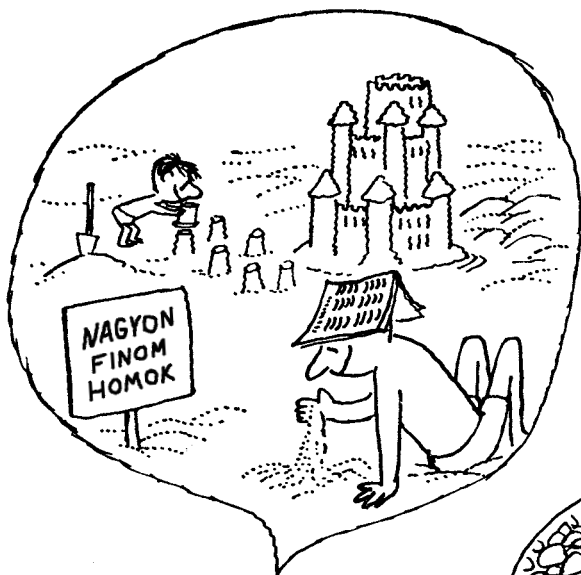
– Az Atlanti-óceánban, drágám – mondta a mama.

Megkérdeztem, hogy messze van-e onnan az Atlanti-óceán, ahová megyünk, de a papa azt mondta, hogy ha egy kicsit szorgalmasabb volnék az iskolában, nem kérdeznék ilyet, de ez nem igazság, mert az iskolában nincs bújárhálaszat-óra, de nem szóltam semmit, mert láttam, hogy a papa nincs beszédes kedvében.

– Össze kell állítani a listát, hogy mit viszünk magunkkal – mondta a mama.

– Isten őrizz! – kiáltotta a papa. – Idén végre nem fogjuk bútorszállító teherautónak álcázni magunkat. Fürdőnadrág, rövidnadrág, kevés fehérnemű, épp csak a legszükségesebb...

– És edények, a kávéfőző, a piros abrosz, tányérok, evőeszközök – mondta a mama. A papa dühösen felugrott, kinyitotta a száját, de nem tudott megszólalni, mert a mama gyorsan folytatta: – Te is tudod, mit meséltek Triticalék, amikor tavaly villát béreltek. Három csorba tányér volt az egész házban, és két kis lábos, de azok közül is az egyiknek lyukas volt a feke. Ott helyben, méregdrágán kellett megvásárolniuk, amire szükségük volt.

– Tritical egy élheteretlen alak – mondta a papa, és visszaült.

– Az lehet – mondta a mama –, de ha hallevest akarsz enni, nem tudom megfőzni egy lyukas lábosban, még ha sikerül halat szerez-nünk, akkor se.

Erre én sírva fakadtam, mert mi a jó az olyan tengerben, amiben nincs hal, pedig ott a közelben az Atlanti-óceán, ami meg tele van hallal. A mama letette a kötést, ölbe vett, és azt mondta, hogy ne szomorkodjam azok miatt a csúnya halak miatt, és higgyem el, hogy nagyon is jó lesz nekem, ha reggelente meglátom a tengert a szép kis szobácskám ablakából.

– Hát szóval a tengert, azt nem lehet látni a villából, de nincs messze, csak két kilométerre – magyarázta a papa. – Ez volt az utolsó kiadó villa Lucpart-Village-ban.

– Ó, hogyne, drágám – mondta a mama. És megcsókolt, én pedig leültem a szőnyegre játszani azzal a két üveggolyóval, amit Eudes-től nyertem az iskolában.

– És milyen a part? Kavicsos? – kérdezte a mama.

– Nem kavicsos, de nem ám! – kiáltotta nagy büszkén a papa. – Homokfövény. Nagyon finom homok. Egy árva kavics sincs az egész parton.

– Nagyon helyes – mondta a mama –, így legalább Nicolas nem kacsázással fogja tölteni minden idejét. Amióta megtanítottad rá, valóságos szenvedélye lett az a kavicshajigálás.

Erre én megint sírva fakadtam, mert a kacsázás, az tényleg tök baró, én már négyet is tudom kacsáztatni a kavicsot, és nem igazság,

hogy egy ócska villába megyünk, ahol lyukas a lábos, és messze van a tenger, és nincs se hal, se kavics.

– A nagyihoz akarok menni! – kiabáltam, és belerúgtam az Eudes egyik üveggolyójába.

A mama megint az ölébe vett, és azt mondta, hogy ne sírjak, mert az egész családban a papának van a legnagyobb szüksége a nyaralásra, és még ha csúnya is az a hely, ahová menni akar, úgy kell csinálnunk, mintha örülnénk.

– De... de... de hát... – mondta a papa.

– Kacsázni akarok – kiabáltam.

– Talán majd jövőre – mondta a mama –, ha apád úgy dönt, hogy Ocean-Plage-ba visz bennünket.

– Hova? – kérdezte a papa, és nyitva maradt a szája.

– Ocean-Plage-ba, Bretagne-ba – mondta a mama –, ahol ott az

Atlanti-óceán, van sok hal és egy kedves kis szálloda a homokos és kavicsos tengerparton.

– Ocean-Plage-ba akarok menni – kiabáltam. – Ocean-Plage-ba!

– Legyél okos, drágám! – mondta a mama. – Tudod, hogy a papa dönt.

A papa végigsimította az arcát, nagyot sóhajtott, és azt mondta:

– Hát jó, mindent értek. Mi a neve annak a szállodának?

– Szépkilátó Hotel, drágám – mondta a mama.

A papa azt mondta, hogy jó, rendben van, ír nekik, megérdeklődi, hogy van-e szabad szoba.

– Ne fáradj, drágám – mondta a mama –, én már lefoglaltam. Miénk a 29-es szoba, fürdőszobás, és a tengerre néz.

És a mama megkérte a papát, hogy ne mocorogjon, mert szeretné megnézni, hogy elég hosszú-e a pulóver, amit köt. Azt mondják, Bretagne-ban egy kicsit hűvösesek az éjszakák.

